

[Carl P. Jensen.]

ville herefter kunne medføre, at ejendommen som følge af den øgede lejeindtægt kunne sælges til en pris, der ligger ca. 400 000 kr. over salgsprisen i dag, eller være genstand for en tilsvarende omprioritering. Disse lejere havde fået frist til 6. december i år. Sagen skulle altså afklares inden anden behandling af dette lovforslag. Når jeg fortæller, at det svar, der blev krævet, skulle afgives til selskabets kontor Vester Voldgade 94, siger det måske ikke ret meget, men alligevel nok en del, når man får at vide, at det er samme adresse, som Kreditbanken har.

Jeg har nævnt dette ved denne lejlighed, fordi det heldigvis er således, at selv om lejerne har godkendt den krævede forhøjelse, skal den tillige godkendes af huslejenævnet, og jeg henleder Københavns huslejenævns opmærksomhed på den ændring, der nu vil ske i lejeloven, og beder det tage hensyn hertil ved behandlingen af denne sag.

Jeg er ellers tilfreds med det ændringsforslag, der nu løser dette spørgsmål, og som også løser spørgsmålet om anbringelse af antenner. Jeg har dog en enkelt bekymring, som jeg har gjort opmærksom på i udvalget. Den gælder bemærkningen om, at man skal skønne, om anbringelsen af antenne er nødvendig for at opnå tilfredsstillende sædvanlig radio- eller fjernsynsmodtagelse. Hvis modtagelsen er tilfredsstillende, tror jeg ikke, at der er lejere, der vil sætte sig i udgift for et par hundrede kroner for at få opsat en antenne. Alene af den grund skønner jeg, at dette forbehold er overflødig, og jeg henstiller, at vi endnu en gang ser på dette forbehold, der kun kan give anledning til en strid, som ikke skulle være nødvendig.

I min indledning gjorde jeg nogle bemærkninger om udvalgsarbejdet, et arbejde, som jeg i øvrigt mener er foregået på helt forsvarlig måde, og som har kunnet fremmes i særlig grad alene af den grund, at mindretallet overhovedet ikke har ønsket at fremsætte noget i retning af ændringsforslag. Hvis dette var sket, kunne vi næppe have været færdige på den tid, som tilfældet nu er. Mindretallet har, som jeg sagde indledningsvis, indtaget det absolutte og ufra-

vigelige standpunkt, at det ikke ønsker at medvirke til lovforslagets gennemførelse alene af den grund, at der til forslaget er knyttet en forhøjelse af ejendomsbeskatningen. Man har i og for sig ikke haft noget at indvende mod de foreslåede forhøjelsers omfang dér, hvor lejerbeskyttelsen skulle opretholdes, men har ønsket, at udlejerne skulle have hele forhøjelsen. Til gengæld har man så også været mod lejerbeskyttelse i den udstrækning, hvori flertallet har krævet denne opretholdt. Men alt dette skal jeg ikke komme ind på.

Det, jeg imidlertid gerne vil pege på ved denne lejlighed, er den surhed — ikke i udvalget, hvor tonen trods alt har været yderst fordragelig — der er kommet til udtryk i oppositionens udadvendte udtalelser til offentligheden, som er befordret i den dertil indrettede borgerlige presse. Denne presse har gjort sig, jeg havde nær sagt hæderlige anstrengelser for at skabe den dårligst mulige atmosfære om hele dette lovkompleks. Denne surhed og denne bitterhed har sine ganske bestemte årsager, årsager, der kan søges helt tilbage til regeringsdannelsen i maj 1957. I sine spådomme dengang lagde oppositionen op til, at det etablerede regeringssamarbejde måtte blive en døgnflue; hvis dette samarbejde i det hele taget kunne gå sommeren over, var årsagen i første række den, at folketinget blev hjemsendt, men det ville i hvert fald ikke kunne holde, når man skulle tage fat på spørgsmålet om leje- og byggelovene. Efterhånden måtte oppositionen og dens presse tage i betragtning, at det lod sig gøre at skabe et samarbejde også på dette område, og derfor måtte man finde på noget nyt. Så blev det til lovjaskeri og meget andet af samme skuffe. Jeg gad vide, hvordan oppositionen og dens presse ville have stillet sig, hvis man i stedet for havde fået forelagt et forslag om midlertidig uændret forlængelse af de gældende love om leje og boligbyggeri. Mon man så ikke ville have fået at vide, at det kunne man ikke byde befolkningen, og nu måtte byggeerhvervet have at vide, hvad den nærmeste fremtid indebar.

Jeg har gerne villet gøre disse bemærkninger, fordi der her er tale om en misstemning, der ikke har nogen som helst anden motivering end at dække over surhed over,